

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **W. G. Y.**, právně zastoupeného Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2 proti žalovanému: **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2005, č. j. 3 Az 7/2005 – 19,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2005, č. j. OAM-673/VL-10-ZA05-2005, o zamítnutí jeho žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Má zato, že se soud ve svém rozhodování nezabýval tím, zda žalovaný postupoval v řízení

v souladu s platnými právními předpisy a vycházel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci dle § 3 odst. 4 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správního řádu“). Dále stěžovatel namítá, že soud nezkoumal splnění podmínek dle § 14 zákona o azylu, přestože v jeho případě jsou dány důvody, pro které mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů. Stěžovateli nebylo řádně zdůvodněno, proč skutečnosti, které uváděl ve své žádosti, nejsou důvody zvláštního zřetele hodné a nemohou být považovány za humanitární, stěžovatel proto namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí v důsledku nedostatku jeho důvodů. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, dále aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření označil kasační stížnost za nepřipustnou, neboť nesměruje proti důvodům naplnění podmínek § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, navrhl její odmítnutí a nepřiznání odkladného účinku.

Ze spisu městského soudu bylo zjištěno, že žalobce již v žalobě podané proti napadenému rozhodnutí žalovaného uváděl, že v jeho případě jsou dány důvody zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu a žádal o jejich posouzení. Neuváděl však žádné konkrétní skutečnosti, z nichž tyto důvody dovozuje, pouze uvedl, že by se po návratu do země ocitl ve vážné situaci. K odchodu z vlasti žalobce vedla obava ze soukromé msty kvůli zranění, které žalobce způsobil muži, jenž zabil a snědl jeho psa, dále z případného postihu za toto jednání ze strany policie a rovněž ekonomické potíže.

Městský soud žalobu zamítl s tím, že důvody, pro které stěžovatel žádá o udělení azylu, tj. výhradně důvody osobní (ekonomické) a pro legalizaci zdejšího pobytu, nejsou důvodem pro udělení azylu a nebyla shledána ani žádná souvislost s některým z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Byly tedy splněny podmínky stanovené v § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a žádost o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná právem. Městský soud dále konstatoval, že vzhledem k posouzení žádosti stěžovatele jako zjevně nedůvodné, bylo již nadbytečné zkoumat, zda splňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 13 a § 14 zákona o azylu, též bylo nadbytečné hodnotit překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, když použití těchto ustanovení se výlučně váže na ustanovení § 12 zákona o azylu.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. zák. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Přestože stěžovatel uvádí, že rozsudek napadá z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., podle jejího obsahu jsou v ní namítány pouze důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) téhož zákona, neboť stěžovatel především namítá, že se městský soud nevypořádal s námitkou týkající se možnosti udělení azylu žalobci z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]; městský soud se dále dle jeho názoru nezabýval prověřením správnosti postupu žalovaného ve správním řízení [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem žalovaného, který namítal nepřipustnost kasační stížnosti z důvodu uvedeného v § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ověřil, že stěžovatel namítal absenci posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu již v řízení před městským soudem.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpení

podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

K námitce, že se městský soud nezabýval tím, zda žalovaný postupoval v řízení v souladu s právními předpisy a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, Nejvyšší správní soud podotýká, že vzhledem k její obecnosti lze v souladu s § 109 odst. 3 s. ř. s. prověřit postup žalovaného též pouze obecně. Stěžovatel neuvádí žádné další skutečnosti, které by konkretizovaly, jakých pochybení se žalovaný měl dopustit, v čem spočívá nedostatečnost zjištěného stavu věci žalovaným. Nejvyšší správní soud k takto formulované námitce dle § 109 odst. 3 s. ř. s. ověřil, že městský soud napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal v souladu s příslušnými ustanoveními části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., tj. v mezích žalobních bodů se zabýval postupem žalovaného ve správním řízení, shrnul podstatu sporu, skutečný stav věci potřebný pro posouzení důvodnosti žalobních bodů. Nejvyšší správní soud neshledal v této obecné rovině pochybení, námitka stěžovatele dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tedy není důvodná.

Stěžovatel dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu, neboť dle jeho názoru nebylo řádně odůvodněno, proč důvody uvedené stěžovatelem v žádosti o azyl nelze považovat za důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Při zkoumání důvodnosti uvedené námitky považoval Nejvyšší správní soud za podstatné, že stěžovatel nezpochybňoval zákonnost zamítnutí jeho žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona. V řízení, jehož výsledkem je zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné, tedy neprobíhá proces dokazování o naplnění podmínek § 12 zákona o azylu.

Azyl z humanitárního důvodu dle § 14 zákona o azylu lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, z čehož vyplývá, že posouzení splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu musí předcházet dokazování o přítomnosti důvodů azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Žalovaný by ve svém rozhodování pochybil, kdyby spolu s rozhodnutím dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu současně posuzoval důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 téhož zákona a výrokem se o nich vyjadřoval. Pro rozhodování o udělení azylu z důvodů předvídaných v ustanovení § 14 zákona o azylu je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Protože tento důvod při zamítnutí

žádosti podle § 16 zákona o azylu zjišťován není, logicky by se výrok žalovaného o zamítnutí žádosti o udělení azylu podle § 16 dostal do rozporu s výrokem o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Tento závěr je zcela v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, kdy tento soud např. v rozhodnutí ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, uvedl: „Zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné [§ 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu], znamená, že neproběhlo dokazování ke zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Protože neexistence těchto důvodů je podmínkou rozhodování podle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) i podle § 13 zákona (sloučení rodiny), nemůže správní orgán tímto rozhodnutím vyslovit, že se azyl podle § 13 nebo podle § 14 neuděluje“.

Městský soud tak zcela v souladu se zákonem uzavřel, že v dané věci bylo nadbytečné posuzovat, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, neboť použití tohoto ustanovení se výlučně váže na ustanovení § 12 zákona o azylu, kterého v daném případě užito nebylo a ani být nemohlo. Městský soud v napadeném rozhodnutí důvody nemožnosti posuzování podmínek humanitárního azylu konstatoval s odkazem na příslušná ustanovení zákona o azylu, jeho rozhodnutí, i přes relativní stručnost této části odůvodnění, proto není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a ani tato námitka stěžovatele nebyla shledána důvodnou.

Nejvyšší správní soud rovněž sám neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Žalovanému proto nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 4 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2006.

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

